

I den Henseende skulde jeg derfor gjerne være konservativ, blive ved det Gamle, medens jeg i førstnævnte Henseende helst vil være noget revolutionær.

Indenrigsministeren (Skel): Den sidste ærede Taler skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er en væsentlig Forskel imellem Bidrag til Landeveie og Bidrag til Vandløb, idet nemlig Landeveiene ligge til fælles Afbenyttelse for Alle, medens man anvender Bidragene til Vandløbenes Regulering til Forbedring af et begrændset Antal Beboeres Eiendomme, til Forøgelse af disses Værdi, og det under saadanne Omstændigheder, at hele Befolkningen staar i et for Eierne meget fordelagtigt Forhold til de vundne Fordele. Jeg kan ikke se, at der her er nogen som helst Grund til ved Tilflugt af Amtsrepartitionsskatten yderligere at forøge de Paagjældendes Fordel i disse Tilfælde. At Amtsraadet skulde behøve en Advarsel mod for stor Tilbøjelighed til Optagelsen af større Vandløb, kan jeg ikke erkjende.

S. Pedersen: Det, som jeg forlangte Ordet for, var for at udtale mig om Vædringsforlaget under Nr. 26; men det er, siden jeg forlangte Ordet, behandlet saa udførligt fra forskjellige Sider, at jeg ikke har Meget at tilføie. Af dem, der føre Ordet for Vædringsforlaget under Nr. 26, har der steds været viist hen til det Bestaaende og den Hædsret, det har vundet. Hvor interessant end dette kan være, og hvilken Styrke det end kan give at holde paa det Bestaaende, er der et andet Moment, som vi maa holde os for Die, idet vi sidde her for at Lovgive, nemlig at vi maa søge at følge med Forholdenes Udvikling og opfylde Tidens Krav, og i saa Henseende forekommer det mig, at det Princip, der er neblagt i § 13, er i den Grad ubestridt retfærdigt, hensigtsmæssigt og stemmende med de Afgjørelser, der ere truffet paa andre Omraader, at det har undret mig at se den Modstand, som der har været derimod. Jeg skal ikke fordybe mig i Sagen; men jeg vil dog blot bemærke, at, naar man viser hen til, hvad man har fra Fortiden, kan jeg ikke indse, at der er nogen egentlig Grund til, at de tilhørende Lodsseiere skulde være Syndebukke og bære Byrder, uden netop den, at denne Bestemmelse er let at udføre. Dertil kommer, at paa den Tid, da vi fik Forordningen af 1846, havde Vandløbene en Betydning, som mere existerede paa Papiret end i Virkeligheden, hvad Vedligeholdelsesbyrden angik; man kjendte i mange Egne af Landet paa den Tid ikke andre Vandløb end dem, Naturen havde dannet og selv holdt vedlige. Men efter den Udvikling, som har fundet Sted med Hensyn til Vandløb efter 1846 og navnlig efter Loven af 1859 og fremdeles maa fortsættes i ikke

ubetydeligt Omfang for at følge med Agerbrugets Krav, kan, hvad allerede er paavist af et æret Medlem, det, som vi nu forstaa ved mindre offentlige Vandløb, ingen Sammenligning taale med den Tilstand, der var inden 1846; og altsaa kan der heller ikke være nogen Sammenligning mellem de Byrder, som Vedligeholdelsen paalægger de tilstødende Lodsseiere. Dette alene maatte være tilstrækkeligt til at begrunde Lovforslagets Bestemmelse, selv om ikke Retfærdighedsskynet talte derfor. Den Betænkelse, som min ærede Kollega her foran (Vreinholt) har betonet, nemlig at det skulde kræve de bestaaende Eiendomsforhold at indlade sig paa en ny Fordeling af Vedligeholdelsesbyrden, kan jeg ikke erkjende for rigtigt. Den Vedligeholdelsesbyrde, som kom frem efter Forordningen af 1846, var, hvor der ikke blev holdt en ligefrem Forretning og truffet særskilte Bestemmelser, af en meget forsvindende Art og taaler ingen Sammenligning med de Byrder, som nu findes, og som fremdeles ville vedblive at være, naar Vandløbene skulde følge med den Udvikling, Agerbruget har taget og fremdeles vil tage i en uoverskuelig Fremtid.

Vreinholt: Efter at det juridiske Spørgsmaal, der knytter sig til Vædringsforlaget under Nr. 26, nu takket være et enkelt i den Henseende særlig kompetent Medlems Udtalelse, synes at være forsvundet, er man i det Hele mere gaaet over til at behandle den praktiske Side af Sagen, og der er haade fra den høitærede Indenrigsminister og fra forskellige andre ærede Medlemmer fremkommet adskillige Indvendinger mod den Fremstilling af Sagens praktiske Side, som jeg i det forrige Møde tillod mig her at give. Det ærede Medlem her ligeoverfor, det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Ogenbøll) begyndte først at gaa ind paa denne Side af Sagen, og han fremhævede, at det, der først og fremmest kom an paa ved dette Spørgsmaal, var naturligvis, hvad der var billigt og retfærdigt. Han gik derefter over til at vise, hvoreledes Tilstanden nu var med Hensyn til Hovedvandløbene, og drog deraf den Konklusion, at, da Hovedvandløbene vedligeholdtes af dem, som havde Nytte og Interesse af dem, burde det ogsaa være Tilfældet for de mindre Vandløbs Vedkommende; thi, sagde han, hvad der er Ret for de store Vandløb, maa absolut ogsaa være Ret for de smaa, offentlige Vandløb. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Konklusion uden videre kan antages for god, thi der er mange Ting, som kunne være meget rigtige og gode i det Store og for store Eiendomme, som slet ikke ere gode for smaa Eiendomme. Paa store Eiendomme kan det maasse være rigtigt at indføre Dampplow, men deraf følger sandelig ikke, at det er rigtigt at indføre dem paa smaa Eiendomme. Altsaa denne Konklusion, som tilsyneladende havde